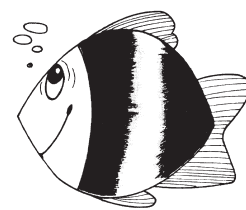

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

HÚSVÉT – A BIZALMUNK DIADALA

Jézus Urunk a hegyi beszédben vetette meg az Istenbe vetett bizalmunk alapját. „Ne aggódjatok megélhetések miatt,...Ne nyugtalankodjatok...mit együnk? vagy mit igyunk? vagy mibe öltözzünk? ..tudja a mennyei Atyátok, hogy minderre szükségetek van. Ti keressétek elsősorban Isten országát, s annak igazságát, és ezeket mind megkapjátok. Ne aggódjatok a holnap miatt!” Mt 6,25. Bízunk az Atyában, ahogyan ő bízott. Minden tevékenységében, imában, Atyjára hagyatkozott. „Ne féljeteK”, kifejezése gyakran olvasható tanításában, mert ő maga sem félt. Félelem nélkül szállt szembe a farizeusok kritikáival és mert szombaton gyógyítani. Félelem nélkül verte ki a templomból a kufárokat. Félelem nélkül vonult be Jeruzsálembe. Csak a Getszemáni kertben verejtékezett a rá váró szenvedései miatt. De mihelyt megkapta a Lélek erejét, fönséges nyugalommal vállalta a reá váró szenvedéseket. Tudta, hogy az Atya nem hagyja el. Elvállalta az elfogatást, a meghurcolást, a hazug vádat. Nézzük csak Munkácsi képen Krisztust. „Én király vagyok” méltóságával áll még Pilátus előtt. De amikor jönnek a megostorozás borzalmi, majd a töviskoronás királyi palástba öltöztetés, leköpdösés gyalázatai az „ecce homo” festményén már másként néz felé: az Atya tekintetét keresi, még mindig benne bízva. Majd jön a keresztút, és a felfeszítés szörnyűségei: Micso-

da megkísértést kell elszenvednie? „Ha Isten Fia, szálljon le a keresztről, és mi hiszünk neki. Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedve telik benne!” Mt 27, 40-43. Ekkor szakad ki ajkáról a legkeserűbb kérdés, „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Eddigi bizalma mondott csődöt? Nem ezt látszik kifejezni Munkácsi megfeszített Krisztusán? De ez a kísértés olyan egyetemes, hogy egyikünket sem kerüli el. Annyi Istenben bízót ért már csalódás. De csak azért, mert nem hittek az ő örök és mindenható szeretetében. Istennek örök és mindenható szeretetében vetett bizalmát Jézus mégis itt vallotta meg a lehangosabban: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Lk 23,46. Ez az Istenbe vetett bizalma csúcsa volt. Nem is csalódott: mert HÚSVÉT hajnalában FELTÁMADT!

Mi is biztosak lehetünk Isten ígéreteiben. Ezért imádkozhatunk így: „Irgalmasságodban bízom Uram, segítséged legyen öröme szívemnek!” Zsolt 13,6. Ezért van oly nagy ereje Jézus ígéretének is: „Annak, aki küldött engem az az akarata, hogy el ne veszítsek semmit abból amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó napon. Mert Atyám akarata az, hogy mindenki, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen és én feltámasztom őt az utolsó napon.” Jn 6,39-40. Ez tehát a mi bizalmunk diadalának is az öröme!

Az 1. szeged-csanádi férfi Cursillo a rektor szemével

Hosszú előzménye van annak, hogy január 17-20. között Kunszentmártonban sor került az 1. szeged-csanádi férfi Cursillóra. A 2009. februári női Cursillo záró ünnepségén, Leányfalun találkoztam Kövesdy Zsolt atyával, aki nagyon lelkesen vetette fel, hogy Cursillót kelle-ne tartani az egyházmegyében. Megdob-bant a szívem, hiszen az egyházmegye központja, Szeged gyermek- és ifjúko-rom városa, életem első, szép szakaszá-nak helyszíne. Az ötletet jónak találtam, de azonkívül, hogy Kunszentmártonban a karmelita rendház lehetne a helyszín, semmi konkrétum nem hangzott el. Majd' egy évig az ötlet csak gondolat maradt. Átesve a tűzkeresztségen, no-venberi első rektori szolgálatom után mertem 2010. elején elvállalni a rektor-ságot. Kerestük Zsolt atyával az alkal-mas időpontot: mivel a környékbeliek csak mezőgazdasági munkák holtsze-zonjában érnek rá, körvonalazódott, hogy valamikor a télen kerülhet sor a Cursillóra. Nagy könnyebbséget jelen-tett a szervezésben, hogy Székely János atya elvállalta a direktorságot, így Zsolt atyával együtt volt a két pap. Volt ben-nem félsz, hogy vajon találok-e kellő szá-mú munkatársat, aki a három hónapos felkészülés mellett vállalja a Budapest-től mintegy 150 km-re fekvő városba va-ló többszöri utazást (előkészítés, 3 nap, ultreya). Istennek hála, Bernolák Béla, Juhász Karcsi, Ocskay András és Timár András igent mondott és október elején elkezdttük a felkészülést. A munkatársi csapathoz csatlakozott lélekben Tombác-z Attila, szegedi cursillista, akivel a 66. fér-fi Cursillón ismerkedtem meg. Lelkesen vállalta, hogy toboroz szegedi jelölteket és csendes munkatársként velünk lesz a 3 nap alatt. Nem rajta múlt, hogy végül is csak ketten jöttek Szegedről.

A korábban megszokott módszertől eltérve, az Arsenio Pachón által elmon-

dottakat követve a munkatársak nem mondták fel a beszédüket. Az összejöveteleink során ki-ki arról beszélt, hogy mit tart fontosnak a vázlatból, milyen üzeneteknek kell feltétlenül elhan-goznia. Ezek alapján készültünk fel és egészítette ki példákkal az egyeztetett mondanivalót. Más különbség is volt a leányfalui Cursillók szervezéséhez ké-pest: a jelöltek toborzása szinte teljes egészében Zsolt atyára hárult. Alig ta-láltak visszhangra az egyházmegye te-rületén élő cursillistáknak írt leveleim. Most is bebizonyosodott, hogy a barát-kozás az alapja mindennek, a fontos üzenetek hatásosan csak személyes kapcsolatokon keresztül jutnak célba.

December elején terepszemlére men-tem a kunszentmártoni Karmelbe. Gond-noka, Forgó Andrea rendkívül segítőkésznek mutatkozott, sikerült minden részletkérdést megbeszélni, az új hely-szín kapcsán felmerült apró problémákra megnyugtató megoldást találni. A rend-ház alkalmas helyszín Cursillók tartá-sára. Komfortban nem versenyezhet a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házzal, de a költség is kevesebb, mint kétharma-da annak, amit Leányfalun kell fizetni.

Mi is történt a 3 nap alatt? A 12 je-lentkező közül ott lévő 11 jelölttel már péntek estére igazi közösség alakult ki. Nem volt panaszkodás, kifogáske-resés – a program gördülékenyen ha-ladt és közben működött a Szentlé-lek. Egy kivétellel minden jelölt ment gyónni vagy lelki beszélgetést folytatni! Az egyetlen kivétel: Bányai János dog-matika professzor, nyugdíjas atya, aki maga is segíteni, gyóntatni jött Szeged-ről... A csúcspont: a vasárnapi szent-mise, ahol Attila barátunk elsőáldozó lett. A számomra legemlékezetesebb momentum: a záró ünnepség, ahol János atya a 11 jelöltet arra emlékez-teti, hogy Jézus 11 apostolát küldte a

világba az evangélium hirdetésére. E 11 ember kell elhintse a magot, hogy a Cursillo gyökeret ereszhessen az egyházmegyében és az ott élő, koráb-ban Cursillót végzett ember egymásra találhasson, közösséget alkothasson.

A magvetés elkezdődött. Január végén tartottunk cursillós lelki napot Szegvá-ron, április elején megyünk ugyanilyen célból Szegedre, május végén lesz az 1. női Cursillo. Az egy hónapos ultreyán Faragó János cigány testvérünk beszámolt arról, hogy megalakították romák-ból álló kiscsoportjukat. Imádkoznak a rászorulóért és igyekeznek környeze-tüket megváltoztatni.

A véletlenekben nem hiszek, a cso-dákban igen. Nem csoda, hogy a nyolc, egymást régóta ismerő kunszentmár-toni, két szegedi és egy váci jelölt szin-te azonnal elfogadott minket és egy nap alatt jó hangulatú közösséggé váltunk? Nem csoda, hogy Bernolák Béla a 3 nap alatt olyan mély nyomot hagyott a részt-vevőkben, hogy az egy hónapos ultreyán életre szóló élményekről számoltak be a jelöltek és Béla mindhárom asztaltársa munkatárs lehet legközelebb? Nem cso-da, hogy Tombác-z Attila első szóra igent mondott egy szokatlan felkérésnek: ci-vilként mondjon tanúságtételt a szege-di szemináriumban rekollekcióra össze-gyűlt papoknak a Cursillóban szerzett élményeiről, majd utána „gyanútlanul” eljőve Kunszentmártonba felkészült az Oltárszentség vételére és elsőáldozó lett? Lehet, hogy ezek az események nem teljesítik a csodákkal szemben ál-lított szigorú kritériumokat, de igen is csodák abban az értelemben, hogy érez-hető módon mutatják Isten beavatkozá-sát és pozitív következménnyel jártak. Szükségünk is van ilyen apró csodák-ra, hogy az elvetett mag kihajtszon és a Cursillo célja, a világ evangelizálása út-ján előre lépjünk. Kovács Ádám

„Három éjjel, három nap...”

Isten kegyelméből részt vehettem a Szeged-Csanádi Egyházmegye első férfi cursillóján Kunszentmártonban, plébánosom ajánlására Szegedről. Nem volt könnyű elszakadni a családtól (6 gyermek), de mivel feleségem biztatott, így nagy izgalommal vágtam neki a nagy lelki kalandnak. Annál is inkább, mert egyikünk sem tudta, hogy pontosan mit is jelent a cursillós hétvége, csak amit a meghívó levélben olvashattunk.

Óriási lehetőség három napos intenzív odafigyelés önmagamra, Krisztusra és a másik emberre. Ennyire erős szeretetlégkört életkortól és foglalkozástól függetlenül összeverbuválódott emberek között még nem tapasztaltam. „A csend az Isten műhelye.” Ismétlettem magamban az első elmékedés után. Mennyire megdöbbentő volt számomra ez a kimondott igazság, aki hajlamos vagyok tettekbe menekülni.

„Becsés vagyok az Úr szemében, és Istenem az erőm.” Iz 49,5. Ez az ige állt a kihúzott színes cédulámon. Ez, ill. Zsolt atya azon felismerése, hogy az Isten szinte szerelmes örömét leli az emberben, nagyon szíven ütött. Ha csak ennyi lett volna a 3 nap ajándéka, akkor már busásan megérte. De itt még nincs vége. Civil és papi előadók felváltva beszéltek ideálról, kegyelemről, világiakról, hitről, vallásosságról, szentségekről, bűnről, és a keresztény életről. Számomra ez egy három napos lelkiismeretvizsgálat volt. Nekem hol a helyem ebben az egész rendszerben. Az egy asztalnál ülők őszinte megosztása, megnyílása tette igazán hitelesé az „elméletet”. Az előadó által kimondott igazságokat pedig erősítette a megélt élet, a személyes tanúságtétel.

Mindenkit mélyen megérintett egy-egy téma, ami az érzelmi megnyilvánulásokról, elfojtott szavakból, elcsukló

hangokból is kiderült. (Számomra ez is egy érv amellest, hogy miért jó külön a férfi és női cursillo.)

Mindezekkel együtt, mikor Székely János püspök atya azt fejtegette, hogy az utolsó ítéletkor nem valami nagy dolgokra kell gondolni, hanem pl. a te feleséged, a gyermekeid miért nem lettek boldogabbak melletted? No, ettől már teljesen kész lettem. Eszembe jutott az a régi igazság, hogy könnyű elméletben szeretni a távoli ellenséget, de nehéz szeretni a mellettem álló felebarátot.

Kedves atyák, világi munkatársak! Hálásan köszönöm, hogy a mérnöki pontossággal megszerkesztett programokat a Szentlélek segítségével ilyen élővé, hitelessé tettétek számunkra, igazi ható emberek voltatok...

De Colores.

Kalocsai Tibor

Egy különleges Isten-élmény

Bérmaapámnak, Kövesdy Zsolt-nak köszönhetem ezt a nagy ajándékot, hiszen Ő volt az, aki hívott Kunszentmártonba, az első Szeged-Csanádi Egyházmegyei Cursillóra. Sokat gondolkodtam, hogy elfogadjam-e a meghívást, hiszen én Vácról érkeztem a leginkább Kunszentmártonból jött résztvevők közé. Azt azonban már az első estén megtapasztaltam, hogy sok különböző ember milyen gyorsan megtalálhatja a hangot egymással, minden bizonnyal a Szentlélek segítségével.

Úgy gondolom nagyon gyorsan összekovácsolódott a társaság és a beszélgetéseinkben őszintén meg tudtunk nyílni egymás előtt. Innentől kezdve

pedig olyan megerősítést kapott az életem, amiről álmodni sem mertem. Mind a munkatársi beszédekből, mind az atyák beszédeiből, tanúságtételeiből, mind a kiscsoportos beszélgetésekből sok gondolatot hoztam magammal az örök 4. napra (ennyit még soha egyetlen lelkigyakorlaton sem jegyzeteltem, pedig voltam már néhányon). Megtapasztaltam, hogy az Isten mennyire szeret engem a hibáimmal, szeplőimmel együtt, hogy így van szüksége rám és így akar engem ható emberré tenni a környezetemben. Csak köszönni tudom, hogy az atyák és a munkatársak ilyen őszintén és hitelesen tudták megosztani Velünk a saját élettapasztalataikat és azt, hogy az ember a min-

dennapokban hogyan válhat Krisztusivá. Köszönöm, hogy egy olyan reális utat mutattatok, amelyen az ember el is mer indulni! A családomhoz való hazatérés nem úgy történt, ahogy terveztem (a gyerekek betegek lettek a távollétem alatt). Ez engem nagyon kijózanított a 4. nap kezdetén. A másnapnak azonban már újult erővel és Krisztussal nekikezdve éreztem, hogy tudom tenni a feladatomat és dolgozik bennem a Szentlélek, Akit a hétvégén nagyon mélyen megtapasztaltam. Krisztus számíthat rám!

De Colores

Tholt Gábor

Miért is mentem?

Hálás voltam Ádámnak, hogy hívott, mert már évek óta nem lehettem munkatárs, de még jobban azért, mert ez alatt sokat tapasztaltam és gyógyultam Beöthy „öregharcos” Tamás SJ. atya lelki gyakorlatain és kiscsoportjain. Még önállóan is alapítottunk öngyógyító köröket. Meg akartam mutatni és mérteni magam, hogy kivé váltam, hogy volt-e értelme a munkámnak, amit magamon végeztem.

Már az is lelkesített, hogy a vallásosság beszédet adta, és bár hangsúlyozta a fontosságát, meg se hallgatta előtte, hogy mire számítsom tőlem, mindössze annyit árultam el, hogy a szerelemhez fogom kötni, mondván, hogy a vallásosság Isten szerelmes viszonzásért. Ráadásul a csapatból sem ismerem személyesen senkit, csak a nevük előzte meg őket, így eleve megtisztelve éreztem magam. A felkészülés módja pedig, hogy egymás elkészült beszédének ízekre szedése helyett, elmondhatuk, hogy számunkra egy-egy beszédből mi a fontos mozzanat, valóban felemelő volt. Nemcsak, hogy felnőttek éreztem magam ettől a bizalomtól, de a megosztás miatt, be is tudtuk fogadni, és megszeretni egymást. Arról nem is beszélve, hogy kíváncsiságot is ébresztett egymás beszédei iránt, pont a legjobb pillanatra, a Cursillóra időzítve.

Ha ez nem lett volna elég, a megelőző héten látogatást tettünk Kunszentmártonban, a helyszínen, egy volt karmelita férfikolostorba, szenvedéssel és imával megszentelt falak közé. Így mondta Kövesdy Zsolt atya, a helyi plébános, az egyházmegye első Cursillójának a kezdeményezője és lelke, célozva az 50-es évek kegyetlen politikai zsarolására, amikor itt tartottak fogva túszként közel száz szerzetest, hogy a hatalom, egyezkedési pozíciót szerezzen magának. Éles kontraszt volt

a plébánia meleg párás, falusias hangulatú konyhája, Zsolt atya meghitt dolgozószobája, a díszebédlő csipkefüggönyein beszűrődő napfény, és az egyszerű, kedves ebéd gyermekkoromat idéző ízei. Valahogy otthon éreztem magam, büszkén emlegettem édesanyám, aki szintén a Tiszántúlról, csak éppen Szőregről származik.

Minden, de minden felfelé és előre mutatott, hogy nekem küldetésem van ide. Ez az érzés nekem új. A régen magamra aggatott visszahúzó szerepeim, mint a „problémás gyerek” a „meg nem értett zseni”, a „szülői nevelés áldozata”, vagy a „hajcsár”, idővel kiölték belőlem a küldetéstudatot, más erényekkel együtt. Most jött tehát el a pillanat, amikor „Krisztus számít rám”. Én pedig végre nem féltem feltenni és megválaszolni magamnak a kérdést, hogy számíthat-e.

Már a csütörtöki várakozás is más volt. Megkaptam a kertkapu kulcsát, hogy legyen készenlétben, ha valakit ki vagy be kell engedni, mint szent Péter. Az alázatos szemű kutyus is, akinek Z betűvel kezdődő neve volt, sem féltelmet okozott, hogy összenyalazza a nadrágom, hanem vágyat, hogy letegye elém a teniszlabdáját, hogy eldobhassam, és ő visszahozhassa. De az ötletet is, hogy nyitómisének jó lesz nekünk a helyi közösség számára, egy vastagszemüveges „pap bácsi” által mondott mise is, magaménak tekintettem. Lásan, de biztosan növekedett a fontosság tudatom. Hogy a hívek könyörgésének olvasásába belesültem, ezúttal nem az égő szégyen követte, hanem az atya kedves, együtt érző „nem baj” szavainak vigaszul történő elfogadása.

A csütörtök esti asztalbeosztásnál sem azzal hancegtem, hogy mindegy nekem, hogy kikkel leszek, hanem – ilyen még nem volt – megneveztem,

hogy kiket szeretnék asztaltársamul. És azokkal is lettem. Pedig féltem a nem várt következményektől, de Ádám is tisztelte a vágyam, és a Mindenható is ellátott kis megerősítésekkel, egybeesésekkel, amivel nem hagyott kétségben, hogy ennek így kellett történnie.

Pedig egész más környezetből érkezünk. Itt a legtöbb olyan dolog, ami az életem látszó része, egyszerűen semmit sem jelent. A büszkeségem, hogy kerékpárral járok munkába, és hogy nem töltök órákat vele, itt, a munkanélküliségtől sújtott tágas, üres utcák vidékén értelmetlen. Hogy gyermekkori sérüléseket gyógyítok magamon, hogy végre kapcsolatba lépjek önmagammal, itt, a tiszta emberi viszonyok közepette, nem menő. Ami marad, ami a közös, abban van Krisztus. Ahogy Zoli asztaltársam pengeélesen megfogalmazta: „Itt azért más, mert nem veszekszenk”. Itt már, hogy sorozatosan lefaluzzuk a várost, aki befogad bennünket, vagy, hogy magam is a zárón a Márton helyett egy másik M betűs férfinévvel mondom, már hogy úgy mondom, meg se kottyán. Itt férfilelkek, egységben adták át magukat az Úr hívásának, és eszméltek új életre.

Ecsetelhetném még, hogy miket éltem meg az asztaltársaságban, a beszédem alatt, az étkezések közben, a folyosói beszélgetések során. Az oda és visszautazások alatt, hogy kiktől, és milyen pillantásokat kaptam el, és hoztam magammal, vagy akár, hogy mik történtek velem visszatérve a családomhoz, hogy hogyan változott a helyzetem, de mind, mind ugyanoda futnak ki, hogy egymás számára vagyunk teremtvé, hogy fontos vagyok, és hogy erről meg is tud győzni az Úr. Hála neki a nagyszerűségéért!

De Colores!

Timár András

Átlényegülés

Eddig is hittem Istent. Mindig velem volt, családi életemben, hétköznapijainkban, ünnepeinken. Vállaltam kereszténységem, igazodtam Jézusunk tanításainak zsinórmértékéhez. Éreztem persze, hogy nagyon is gyarló emberként. Sok hibával, bűnnel. S mindezért tudtam, hogy igent kell mondanom Kövesdy Zsolt plébános atyánk hívó szavára: vegyek részt a Szeged-Csanádi Egyházmegye 1. férfi cursillóján városomban, Kunszentmártonban, a Karmelita rendházban. Lelki gyakorlaton soha nem voltam még előtte, azt nem tudtam, milyen egy ilyen háromnapos bentlakásos esemény. S amit ott kaptam, az minden képzeletemet, várározásomat felülmúlta. Alázatos büszkeség tölt el, hogy ott lehettem. Csodálatos élményekkel lettem gazdagabb. Székely János püspök atya személyes jelenléte, egyénisége, szavai, tanítása örökre lelkembe ivódott. Kovács Ádám rektorunk példamutatóan precíz programvezetése bámulatos volt.

Egy csupa szív, nagyon eredeti, jó humorú embert vezérelt munkatársként asztaltársaságomba, a Szent Gellért asztalhoz a Jóisten: Bernolák Béla személyében. Örültem minden társamnak, a munkatársaknak, az atyáknak, meghatódtam a leveleken, a háttérímák áldozatosságán.

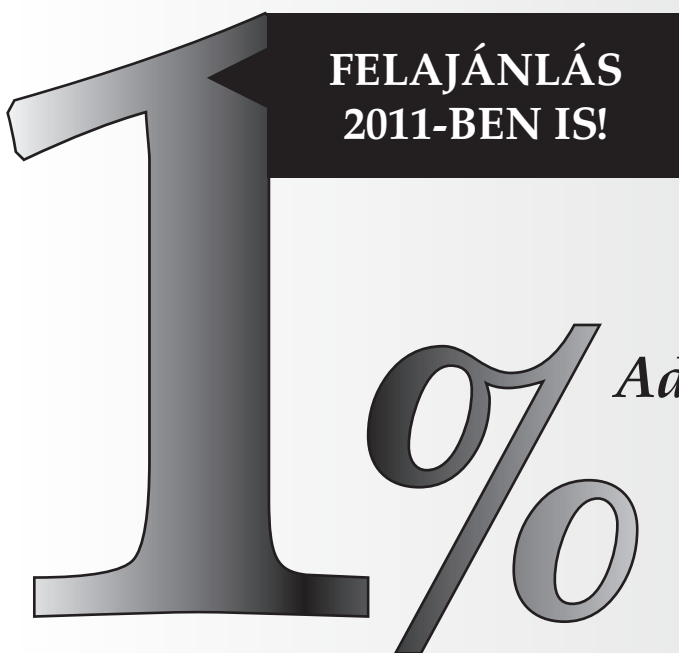
Az előadások, a csoportmegbeszélések, a megosztások, ahol titkárként vállaltam a rám szabott feladatokat, elmélyítették tudásom, tudatossá alakították meggyőződésem. A szilencium, a szentmisék, az oltáriszentség előtti meghitt pillanatok, az elmékedések, a közös imádságok az egekbe röpitették lelkem, igaz lényeggel töltötték meg hitem. Nyugalmat, hálát éreztem s érzek mindazért, ami velem, velünk, e kedves, barátságos, szeretetteljes embertársaim, testvéreim társaságában megtörtént.

Így kellett történnie. Megnyitottam szívem, s befogadtam Krisztust. A három nap alatt, s a záróünnepély könnyei

közepette elhatároztam, a negyedik örök napon nem hagyom el sosem. S milyen könnyű ezt a fogadalmat tartanom! Azóta velem van reggel és a nap során, és este vele térek nyugovóra. Akarom, hogy így legyen! Hívom, s érzem, átlényegülök, s vele lehetek. Nincs hangos szavam, nemhogy nem mondok ki oly kifejezéseket, zavar a csúnya beszéd. Rossz szokásaimtól szabadultam, szabadulok. Munkám végtelen nyugalommal végzem. A családi élet, a gyermeknevelés apró vagy embert próbálóbb problémáit mérhetetlen türelemmel oldom meg. Zengem a De Colorest, családtagjaimmal együtt imádkozom, járn kezdem egy közösségbe. Környezetemben sugározom a szeretetet. Köszönet érte a cursillónak. Mily fenséges! Jézus számít rám! S mily felemelő, hogy tudom, érzem: én is számíthatok rá!

De Colores!

Vass Zoltán
Kunszentmárton

**FELAJÁNLÁS
2011-BEN IS!**

*Kérjük, adótok 1%-át adjátok
a Cursillo Alapítványnak!*

Adószáma: 18051506-1-43

Köszönjük!

IN MEMORIAM DR. BERNOLÁK BÉLA

Plébániánk hűséges ministránsára, áldoztatójára, fő cursillistájára emlékezünk.

A mindenható Istennek ajánlak kedves Béla testvérem, annak kezébe, aki teremtett téged, hogy térj vissza Teremtőhöz, aki téged a föld porából alkotott. Ezekkel a megrázó szavakkal álltam ma reggel, (február 12. szombat) Béla bácsi kihűlt testénél. Péntek este még helyettesített engem: ő tette el a sekrestyei szentségimádás után az Oltárszentséget őrzési helyére. Szombat reggel a szokásos ébredés történt. Melinda, aki 46 évig volt hűséges felesége, megmasszírozta a hátát, kicsit még pihengettek, Béla fülhallgatón rádiót hallgatott. Reggel fél nyolckor Melinda elindult kávéfőzni, mire visszaért a forró kávéval.... Szomorú szívvel,

meghatottan imádkoztuk Melindával a lélekajánlás megrendítő imáját: „Költözzél el keresztény lélek ebből a világból, a mindenható Atyaisten nevében, aki téged megteremtett; az Élő Isten Fia, Jézus nevében, aki érted kínhalált szenvedett; A Szentlélek Úristen nevében, aki kiáradt rád. Még ma legyen részed az Úr békéjében, a földi Deák utca után örök lakásod Istennél az ő szent városában. Mennysországon örömebe vigyenek az angyalok! Kedves Béla, fájó szívvel búcsúzunk tőled!” Bernolák Béla bácsira emlékezve egy gondolat a közösségről, a közösségi élet fontosságáról: A Miatyánkot csak többes számban lehet mondani. Mi vagyunk Jézus Krisztus titokzatos testének, az egyháznak a tagjai. Felelősek vagyunk egymás iránt: a munkahelyen, a

társadalomban, ott, ahova a gondviselés állított. Keresztény hitünk nem magánügy, hanem a keresztségben kapott küldetés testvéreimhez. A tanúságtétel a közéletben is kötelez, elsősorban életpéldával, de ha kell, szóbeli hitvallással is. Dr. Bernolák Béla plébániánk, az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia nagy öregje volt: áldoztató, ministráns, pótirodista, szinte mindenben segítő. A plébánia képviselő-testület örökös, tiszteletbeli tagja. A cursillo mozgalom elkötelezett szervezője. A múlt héten még a szegedi cursillon volt munkatárs. Élő lexikon volt a plébánia, és a templom történetéről. Mindig jókedvű, emberbarát, mély hitű embert vesztettünk el.

Horváth Zoltán Újpest Főplébánia

DR. BERNOLÁK BÉLA 1935. július 9. – 2011. február 12.

Február 12-én szombat reggel Bélát magához hívta mennyei Atyánk.

Úgy halt meg, ahogy élt, vidáman, egyszerűen, gyorsan. Amikor Dóri lánya „sms”-ét elolvastam a szomorúság és bánat után első gondolatom volt, most Béla főnről szól:

„Elemér, ne marhászkodj, mit sírsz?! Te nem örülsz, hogy jó helyre kerültem?” Aztán eszembe jutott a sok közös cursillós emlék. Cursillo Sükösdön, Leányfalun

Plébániai lelki nap Babócsán, Újpesten Egy hét szolgálat a csodálatos 2002. évi Zánkai Kárpát-med-

cei „Háló” találkozón. Ott is Béla volt a sekrestyés, főministráns (3 érsek, 5 püspök, 20 atya, 1000 fő Felvidékről, Délvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből), a táborigényes.

A hosszú utazások, felkészülések alatt sokat beszélgettünk. Tudom, hogy ’56-ban elvitték az oroszok a Veszprémi Egyetemről, hogy vegyész-mérnök-ként miből doktorált, hogy Kalocsán Jezsuita Gimnáziumban érettségizett. Ismertem példás családi életét, tudom, hogy „tősgyökeres” újpesti volt, de nem meglepő, hogy a szlovákok „Arany Jánosát” Bernoláknak hívták. Az engem is meglepett, mert nem dicsékedett velem, a Vöröskereszt vezetőjének leveléből tudtuk meg, hogy annak idején milyen lelkes önként-

se volt a Vöröskeresztnek, mert itt is „adhatott”, anélkül hogy viszonzást remélhetett volna.

Amit leginkább tiszteltem benne, az alázatát. Az Újpesti Főplébánia „mindeneseként”, ha kellett előadást tartott a katekumen csoportnak a szentségekről, ha kellett áldoztatott, ministrált. Mindenkiel szót értett, megtalálta a hangot és a témát, akár egyetemi tanár, akár alacsony képesítésű volt az illető. Mellesleg Melindával együtt fáradhatatlanul szervezték, összetartották az Észak-pesti cursillós közösséget. Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy megajándékozta minket Bélával! Kérjük, vedd fel őt országodba!

de colores

Elemér

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia

Minden hónap utolsó szombatján, az esti ½ 7-es mise után ultreya.

Frankovits György frankogy@t-email.hu

+36-30-999-7777

Észak-pesti régió

Katolikus Kultúrház, Újpest

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya.

Bernolák Béláné Melinda bernolak35@freemail.hu

+36-30-534-4743

Dél-pesti régió

Szent Kereszt Plébánia

Minden hónap első péntekén, az esti 6 órás mise után.

Juhász Károly juhaszkaroly60@freemail.hu

Rákos mente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya.

Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Belvárosi régió

Belvárosi Főplébánia

Minden hónap második és negyedik csütörtökén, az esti 6 órás mise után, váltakozva kis-csoport és ultreya.

Rébay Lajos rebaybt@yahoo.com

+36-20-931-6600

Kelet pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia

Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián. Negyed-évenként ultreya, külön meghirdetve.

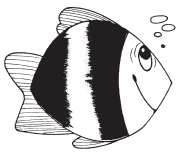
Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Hirdetések:

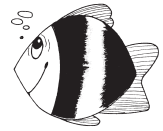
A cursillo hétvégekre jelentkezés, és információ Visy Évánál, +36-30-971-6858. Az iroda, minden hétfőn reggel 9-11 óra között tart nyitva, a Szent István Bazilika Bajcsy-Zsilinszky út felőli bejáratánál.

Az újságra előfizetés lehetséges a 11710002-20080949 számlaszámon. Kérjük, tüntesd fel a csekken, hogy a „De colores újság előfizetésére”.

ORSZÁGOS CURSILLÓS TALÁLKOZÓ

ARSENIO PACHÓN ELŐADÁSAI – 1. RÉSZ

2011. FEBRUÁR 4-6.

SZENT ARNOLD LELKIGYAKORLATOS HÁZ, BUDAPEST

Köszönöm Székely János püspök atyának az ismételt meghívást. Köszönöm, hogy ilyen sokan jöttetek el, hiszen, ha ti nem lennétek itt, akkor én sem jöttem volna Budapestre. Már úgy érzem magam Magyarországon, mintha én is magyar lennék. A barátaim kérdezik is, hogy mit nyújt nekem Budapest és én azt válaszolom, hogy nagyon-nagyon sokat.

Amint már elmondtam, csak egy Cursillo van. Ez a kereszténység Cursillója és csak egy van belőle. Ha van egy másik, akkor az már nem ez! Ezért nagyon fontos, hogy ismerjük az előadásokat, a tartalmukat. Fontos, hogy meglegyen az egység és a hűség az eredeti gondolatokhoz. A beszédek vázát megadják az előadások. Ugyanakkor nagyon fontos, hogy a Cursillót azzal kezdjük, hogy a jelöltek szabadságát nagyon tiszteljük. A Cursillo egy módszer! Átadjuk az alapokat, a kereszténység alapvető élményét, a tanúságtételek és a szavak által. A Cursillóban az a fontos, hogy a kereszténységnek az alapvető igazságaival foglalkozunk.

A Cursillo nem létezne, ha minden keresztény keresztényként élne, akkor ui. nem kellene Cursillót tartani. Mivel sok keresztény van, és nagy dolgokat akarnak megvalósítani, jó, hogy van a Cursillo, hogy emlékeztessen bennünket az alapvető dolgokra. Az alapvető az, hogy az Isten szeretet bennünket. Ha jó keresztények akarunk lenni, Isten szeretetét kell a világban szétszórni. Ez, amit a Cursillo át akar adni a jelölteknek. Kell, hogy megérezzük Isten irántunk való szeretetét az ima

által és a tanúságtételek által, amit az előadóktól hallunk. Fontos feladata a munkatársaknak, hogy ezeket az alapvető igazságokat átadják a jelölteknek. Isten irántunk való szeretetét meglátjuk az állandó imádságainkban. Nem a régi, hagyományos vallásgyakorlatok által, nemcsak az ima által, nemcsak egy beszéd által, hanem konkrétettek által is, amiket megteszünk. Sokkal jobban megérinti a személyt, amikor látja rajtunk, hogy én megteszem azokat a dolgokat, amikről beszélek. A munkatársaknak ez a munkája, kutatják és keresik a valóságot és a lényegét látják meg, amikor a jelölttel közelebbi kapcsolatba kerülnek. Megismerjük őket és a feladatunk, hogy átadjuk nekik azokat az igazságokat, amelyeket mi élünk.

Az első nap a kutatás. Keressük, megismerjük jelöltjeinket. Ami az előadásoknak a szavait és pontjait illeti: nagyon fontos, hogy az előadások nem konferencia- vagy szentbeszéd - ezek rollók, előadások annak kifejezésére, ami ott van akkor az én szívemben. Kell, hogy legyen az előadásoknak egy módszere, ez a módszer olyan, mint egy fa, melynek vannak gyökerei, van törzse, ágai és levelei is. A tíz előadás, amit a világiak adnak, valamint a papok előadásai azért vannak, hogy lehetővé tegyék, bemutassák a megélt kereszténységünket azzal a szándékkal, hogy megadjuk minden résztvevőnek a kereszténység idegrendszerét. Nem kell összekeverni a háromnapos Cursillót azzal a gyakorlattal, amit a munkatársak végeznek utána. A há-

romnapos Cursillo arra való, hogy megadjuk a kereszténység alapját, semmi több. Mi erre az eszköz? A szabadság!

Egy rövid mondat Bonin-tól: A Cursillo arra való, hogy a legjobb hírt adjuk át: Isten szeret engem, a legjobb eszköz által, ami a szabadság. Látni mindenkiben a legjobbat, az ő saját személyét.

Nézzük, hogyan kezdjük a háromnapos Cursillót!

A Cursillo arra törekszik, hogy a jelölt három dolgot tapasztaljon meg:

1./ Pénteken találkozzon saját magával. Az az ember, aki eldöntötte, hogy részt vesz ezen a három napon, először találkozik önmagával. Ennek úgy kell történnie, hogy teljesen lemeztenedjen saját maga előtt. Amikor én tükörbe nézek, szembesülök a személyiségem jó és rossz oldalával is. Így jöhet csak el a

2./ második nap, amikor találkozik a jelölt Jézus Krisztussal. Az első nap után azt kell mondja magában a jelölt, amit a százados mondott: itt vagyok Uram, de nem vagyok méltó. Belátta a saját hibáját. Szombaton a Cursillóban a jelölt Jézussal találkozik.

3./ A harmadik nap: találkozás a közösséggel.

Minden egyes napnak a beszédei ennek a célnak vannak alávetve. Péntek előtt van a csütörtök. Ez az a nap, amikor kezdődik a Cursillo. Mi úgy csináljuk, hogy csütörtökön délután az összes jelölttel összejövünk Palma

de Mallorcán, egy téren és a munkatársak a saját kocsijukon viszik a jelölteket a Cursillo helyszínére, és amikor megérkezünk, akkor kezdődik a lelki gyakorlat. A munkatársaknak a napok forgatókönyve legyen napra, órára részletesen lebontva. Minden mozzanatot le kell írni, nem azért, hogy a betűhöz ragaszkodjunk, hogy a szabályok igazításnak bennünket, hanem azért, hogy tudjunk kellően figyelni a jelöltekre és minden percben tudjunk csak rájuk figyelni. Az, hogy megszervezünk mindent percről percre, nem jelenti azt, hogy nem jöhet közbe semmilyen zavar. Amikor arra kerül a sor, hogy üdvözljük a jelölteket, elkezdődik egy nagyon komoly munka. Azt kérjük a jelöltektől, hogy vigyék a csomagjaikat a szobájukba és utána jöjjenek a terembe, ahol kezdődik az előadás. Ekkor van az ideje a kezdő beszédnek¹, amit mindig a rektor mond. Ez a **rektori bevezető** beszéd. Nagyon fontos, hogy ezt a rektor úgy mondja, hogy a jelöltek tisztán értsék, mi is a Cursillo. Nagyon természetesnek kell lennie a rektornak, hogy a jelöltek bízzanak és higgyenek benne. Az első pillanattól fogva megmondja, hogy a Cursillo nem fog semmit megváltoztatni. Verjük ki a fejükből, hogy a Cursillo megváltoztatja őket. Mi az, amit a Cursillo adni fog? Egyetlen dolog, egy váz, hogy ha azokat jól használják, olyan lesz, mint a szemüveg, amibe most már a jó üveg került. Ugyanazt látják, de másként, mint a Cursillo előtt. Az első este a legnehezebb. Fontos kérni egy szívességet a jelöltektől: ne ítélkezzenek előre semmi felől. Ha valaki nem néz végig egy filmet, nem is tudja utána elmesélni. Itt ebben az esetben nagyon fontos, hogy ebben a beszédben legyenek példák, amik megtörténtek. Elkezdni egy történetet (nálunk a cséplőgéptörténetét szoktuk elmondani), a vé-

gére kerekedik ki az egész történet. A Cursillo főleg Isten kegyelméből születik, jól meg kell mindent szervezni, de a sikere függ a jelöltek hozzáállásától is. Ezért kérjük őket, hogy vággyal, odaadással, kedvességükkel és szívükkel legyenek jelen. A rektornak éhséget kell ébresztetni a jelöltekben, hogy nagyon vágyódjanak arra, ami ebben a három napban fog történni.

A három nap alatti papi meditációkról én nem szeretnék beszélni.

A csütörtöki napon az első elmélkedés a keresztút. Amikor tudjuk, hogy valamelyik jelölt merev, vagy akinek leginkább nem tetszik, hogy itt van, akkor őt bizzuk meg, hogy tartsa a keresztet². Ilyenkor fantasztikusan nagy dolgokat tapasztalhatunk meg, mert ő vitte a keresztet. Ez a személy először elutasítja, hogy megfogja a keresztet, de amikor megfogja, az az érzés, ami ott keletkezik, mindenki előtt áll és viszi a keresztet, mély, nagyon mély benyomást kelt benne.

A nap végén a munkatársak összejönnek, amikor a jelöltek elmentek aludni. Itt a feladat az, hogy előkészítsék a következő nap teendőit, megbeszéljék, hogy milyen benyomásaik voltak a jelöltekről. Ezért mi, amikor elindulunk autóval a lelki gyakorlatos ház felé, akkor a munkatársak próbálják beszéltetni a jelölteket az út alatt, hogy minél jobban megismerjék őket és az agyukban forgassák, hogyan alakítsák ki az asztalokat. Az elején arra is figyelniük kell, hogy amikor a szobákat elosztják, olyan emberek kerüljenek egy szobába, akik a leginkább különböznek. A rektor elmondja, hogy ez azért van, hogy barátkozzanak egymással. Amikor befejeződik az esti megbeszélés, a munkatársak együtt a kápolnában elbúcsúznak az Úrtól.

A pénteki nap arról szól, hogy mindenki találkozzon önmagával, ez igen fontos!

Igen fontos, hogy a munkatársak tanúságot tegyenek és nagyon fontos, hogy ők keressék a kapcsolatot a jelöltekkel. Ez a reggelinél is így legyen, az atyák, a munkatársak, rektor mindannyian beszélgessenek már a reggelinél. A munkatársak azok, akik figyelnek és szolgálnak minden étkezésnél. Az első nap ne hagyják, hogy a jelöltek segítsenek.

Az első napon az **Ideál beszéddel** kezdünk. Ebben az előadásban két lényeges pont van. Az első, felhívni a figyelmet, hogy nem vagyunk most a kinti világban. Legfontosabb szempont, hogy készüljön fel a jelölt az Evangélium üzenetének befogadására. Másik lényeges pont: ez az előadás tudományos alapokon nyugszik. Kiemeljük a személy fontosságát az állatvilág fölött. Fontos, hogy ne a hit témájával kezdjük az előadást, az majd később jön. Tudományos alapot akarunk adni nekik, ez az első fonál, ami összeköti a többi előadást. Ezért Bonin azt mondta, hogy az ember jobb lesz, ha van egy ideálja.

Ehhez a beszédhez is különböző anekdotákat mondhatunk, pl. az oroszlánról, hogy mi történik akkor, amikor egy ember találkozik egy oroszlánal. Az oroszlán az erdő királya, az összes állat fél tőle és a rendelkezésére áll. Egy kisebb állat az oroszlán elé áll és azt mondja, van még egy erősebb állat nálad. - Na, ezt nem hiszem, mutasd meg. Menjünk, nézzük meg együtt. Együtt mennek egy ketrechez. Odaérnek, az oroszlán azt mondja, nem nagy ügy, ez egy ketrec. A kisebb állat kinyitja az ajtót és azt mondja az oroszlának, parancsolj, menj előre, hiszen te vagy a király, én meg a kicsi.

1. A rektori bevezetőt is a beszédekhez sorolja Arsenio. 2. Mallorcán keresztrel mennek végig a keresztúton

Az oroszlán besétál a ketrecbe, majd az ajtó bezáródik és az oroszlán a ketrec rabja. Azt akarjuk ezzel a kis mesével elmondani, hogy az emberek az értelmi képességükkel fölötte állnak az állatoknak. Az emberi lény kétdimenziójú, az egyik az anyagi, a másik az értelmi. Ez képessé teszi, hogy szabadsága folytán tudjon gondolkodni, elhatározásokat tenni, megvan a szabad akaratunk. Ez a szabadság semmi vé válik értelem nélkül, ha nincs előtte egy ideál, amerre menni akar. Minél magasabb ez az ideál, annál erősebb és annál több erőt fog adni a személynek. Ez az ideál, ami megvan ebben az emberben, és mozgatni fogja az életben. Olyan, mint egy hajón az árboc, ami tartja a vitorlákat, minél magasabb az árboc, annál jobban segíti a hajót. Fontos, hogy az ideálnak meglegyen az állandósága. Legyen valóságghú, legyen elérhető. Majd ezután beszél az előadó a különböző ideálokról, megerősíti annak fontosságát, hogy mindenki ismerje a saját ideálját.

Mielőtt megkezdjük az ideálról szóló előadást, már kialakítottuk az asztaltáraságokat, különböző asztaloknál helyezkedtünk el. Minden asztalnak legyen főnöke és titkára. Olyan legyen az asztalfőnök, akiről tudjuk, hogy a mindennapi életben a munkája nem nagyon fontos, most itt főnöknek érezze magát. A titkár olyan legyen, aki össze tudja fogni, amit az asztalnál elmondtak.

Miután befejeződött az előadás, adunk a jelölteknek 10 percet, hogy összefoglalják egy rajzban, amit megértettek az előadásból. A rajzlapon csináljunk öt részt, melyen legyen hely öt előadás rajzai számára. Ezen a rajzon keresztül foglalják össze, ami az előadásokból számukra fontos volt. Feltételezve, hogy az asztaloknál ülők közösen határozzák el, beszélnek meg,

mit rajzolnak le. (Felosztják a lapot és utána minden előadás után lerajzolják, hogy mit értettek belőle.) A rajzok közös megegyezés alapján készülnek.

Nagyon fontos a három nap menetében a lelkesedés, mert egy szomorú szem, az csak egy szomorú szem. Az első napon, pénteken, amikor befejezzük a reggelit, egy munkatárs meséljen el egy viccet, utána menjünk az előadásra. Azután az ebédnél egy másik munkatárs szintén mondjon viccet és felszólítja a jelölteket, hogy ők is mondjanak viccet, ezáltal nagyon kellemes légkör alakul ki. Ez lelkesítően hat, hogy amikor jönnek a beszédek, mélyebb legyen a figyelem. A másik, ami nagyon jó hatású, az éneklés. Az első nap a második beszéd után énekeljünk. Mi megtanítunk egy butácska éneket, aminek semmi értelme sincs, dallamos, énekeljük spanyolul (micso-da gőz), majd franciául, utána olaszul, vicces, közös nevetéssel.

A következő beszéd pénteken a **Világiak az egyházban**. Bonin ezt úgy mondta, hogy Világiak a világban, majd egy atya a Világiak az egyházban. Hívő ember a világban, talán ez a jobb megfogalmazás. Mielőtt elkezdjük ezt a beszédet jó elénekelni a De Colores éneket. Ennek már van értelme. Ez jól illik ide, elmondja, hogy a világiak az egyházban hogyan viselkednek.

Elmondom, hogyan született ez az ének. 1949-ben, az első Cursillóra³ (amit már számoztak, mert az igazán első 1944-ben volt) Bonin is elment. Volt a jelöltek között egy zenész is, aki elég nehéz énekeket énekelte. Szomorú, szürke, esős nap volt, szomorú éneket énekeltek, és úgy alakult a légkör, hogy félni lehetett, hogy hamarosan ebben a szomorú légkörben valaki azt mondja, hogy hazamegy. No, akkor most vala-

mi vidámat énekeljünk. Ez egy tipikus népdal-szerű ének, egyetemisták csoportjai énekelgették az egyetemeken és a lányok születésnapján mentek a lányok házához és énekeltek, és a lányok kihajolva az ablakokon nevetgéltek, és tetszett nekik. Az akkori kornak ez volt a legkedvesebb éneke. Az eredeti szerelmes szöveget megváltoztatták, de van benne „kukurikú” szöveg is. Sok változata van, mindenki úgy énekel, ahogy akarja. Ez a kukorékolás tette nagyon vidámmá ezt az éneket. És ez az ének felrázta és megmentette a szomorúságba hajló Cursillót. Ezután az ének után kezdődik a tanúságtétel. Amikor találkoznak önmagukkal a jelöltek és kialakul, hogy is van az ő ideáljuk, jön ez a beszéd, hogy ezt az ideált a világban meg lehet találni, majd utána arról beszélünk, hogy mi vagyunk az Egyház. Elmondjuk, hogy mi az Egyház, és mi nem az Egyház és kiemeljük, hogy mi igazán az Egyház. Mi az, ami ne legyen és mit jelent a világi hívő a világba behelyezve. Itt már kezdik azt érezni, hogy tulajdonképpen az Evangéliumról fogunk beszélni. Mi beszélünk arról, hogy Eduardo sokat olvasott és a 20-as években sok író írt olyan személyekről, akiknek az életét Eduardo tanulmányozta. Például egy térképről, amit egy gyerek rosszalkodásakor összetépett az iskolában. A tanár megszidja, miért tépte szét a térképet, majd azt mondja, hogy kap időt, rakja össze úgy, ahogy volt. A tanárnak az a meggyőződése, hogy nem fog menni. Amikor visszajön a terembe, a kép készen van, teljesen jól összeragasztva. Megkérdezi, hogy a fenébe tudtátok összeilleszteni? Azt válaszolták a gyerekek, hogy nagyon könnyű volt, mert észrevették, hogy a térkép hátulján egy fénykép volt, egy ember fényképe, így sikerült gyorsan összerakni és összeragasztani. A tanulság:

3. 1949. január 7-10. Palma de Mallorca

a világ nem tanítja meg a személyt, a személy viszont megtanítja a világot.

Azt is elmondjuk ebben a beszédben, hogy mi emberek tökéletlenek vagyunk, de igyekszünk jobbra lenni. Megoldás, hogy boldogok szeretnénk lenni. Mondjuk el, hogy az ember nem lehet boldog sem a pénzzel, sem a hatalommal, sem a szexszel, csak Krisztussal lehetünk boldogok. Krisztus a megoldás! Beszélünk arról is, hogy az Egyház mi vagyunk. Próbáljuk elmondani, hogy az Egyház mi vagyunk és ha látják egy pap hibáját, vessék el az előítéletüket, hogy az összes pap nem jól viselkedik. Hiszen a papok ugyanolyan emberek, mint mi, bűnösök. Ők az Egyháznak felelnek azért, amit tettek. Amikor édes-

apa vagyok és rosszul viselkedek a családban, attól a család ugyanúgy család marad. Nekem, egyedül nekem kell felelnem az elkövetett bűneimért. Sajnos vannak anyák és apák, akik nem jó példák. Ugyanígy a papokról, keresztényekről ne mondjunk mi rosszat! Sokan mondanak rosszat a papokról, az Egyházzal, a keresztényekről, de ne feledjük, hogy a keresztény ember Krisztus tükröződése a világban. Mi törekedünk arra, hogy Krisztus tükröződése legyünk a világban ott, ahol vagyunk. Ismét elmondom a már korábban mondott példámot az egy négyzetméterről. Én mindenhol egy négyzetmétert fogllok el és egy gyertya vagyok. Ha ez a gyertya meg van gyújtva és világít, ak-

kor Krisztus tükröződése vagyok és én ott Jézus Krisztus képmása vagyok. Az a fontos, hogy meg legyen gyújtva ez a fény! Ha én a munkahelyemen vagyok, az egy négyzetméterem a munkába is jön velem és ott leszek Jézus Krisztus tükröződése és ahová megyek és viszem az égő gyertyámat, ott vagyok Krisztus tükröződése. Elmondjuk a jelölteknek, hogy mennyi ember hatalmas volt, lezuhant, leesett. Mi válasszuk Krisztust és tartsunk ki mellette. Ennek a beszédnek ez a célja. Eduardo azt mondta, hogy jobb lehet az ember ideálja által és ez megélhető ott, ahol vagyunk. Így függ össze az ideál és a hívők a világban, hogy az ideálját az ember a világban éli meg.

Rendelkező nyilatkozat a befizetett adó 1+1 százalékaról

A kedvezményezett adószáma:

1	8	0	5	1	5	0	6
---	---	---	---	---	---	---	---

 -

1

 -

4	3
---	---

A kedvezményezett technikai száma, neve:

0	0	1	1
---	---	---	---

 Magyar Katolikus Egyház

Cursillo Titkárság
1051 Bp. Hercegprímás u. 7.